

رقیه جعفری کارشناس مسؤؤل
آموزش بهورزی و رابط فصلنامه
بهورز دانشگاه علوم پزشکی ارومیه

گفت و گو با اولین مربی و مدیر مرکز آموزش بهورزی کشور

یولیه پطروس

اولین مدیره و مربی مرکز آموزش بهورزی کشور

مقدمه

فرستی حاصل شد تا نشستی با اولین مربی و مدیر مرکز آموزش بهورزی کشور خانم «یولیه پطروس» داشته باشیم.

وی از ۱۳۵۱ با انستیتو تحقیقات

تهران در طرح رضاییه همکاری خود را شروع کرده و در سال ۱۳۵۴ به عنوان مربی مرکز آموزش بهورزی و از فروردین سال ۱۳۵۵ به عنوان سرپرست مرکز آموزش بهورزی شروع بکار کرد و در ۲۴ مهر ماه ۱۳۷۰ به توفیق بازنشستگی نایل آمد.

او در این نشست با علاقه و برخورد بسیار گرم پاسخگوی سؤالات ما بود که نظر شما را به آن جلب می‌کنیم.

تحصیلات شما در چه رشته ای است و نحوه شروع همکاری شما با مرکز آموزش بهورزی چگونه بود؟

من در سال ۱۳۴۱ بعد از گرفتن دیپلم وارد آموزشگاه پرستاری تبریز شدم و در سال ۱۳۴۳ بعد از فارغ التحصیل شدن از رشته پرستاری که در آن سال ها دوره ۳ ساله بود استخدام بهداری وقت شدم. فاصله سال‌های ۱۳۴۳ تا ۱۳۵۲ به عنوان سرپرستار در بیمارستان ریوی و معتادان ارومیه مشغول به فعالیت بودم. در سال‌های ۱۳۵۱ تا ۱۳۵۲ با انستیتو تحقیقات تهران

در طرح رضاییه همکاری متناوب داشتم. تا این که در سال ۱۳۵۴ به عنوان مربی مرکز آموزش بهورزی ارومیه که اولین مرکز آموزش بهورزی در کشور بود شروع به فعالیت کردم و در سال ۱۳۵۵ به عنوان سرپرست مرکز آموزش بهورزی ارومیه شروع به کار کردم.

آیا شما دوره مربیگری را گذرانده بودید؟

خیر، من دوره مربیگری خاصی را نگذرانده بودم، فعالیت من در مرکز آموزش بهورزی با همکاری با انستیتو تحقیقات تهران در اجرای طرح رضاییه شروع شده بود و ما توسط آقای دکتر برزگر (استادیار دانشکده بهداشت در تهران) و سایر همکاران آموزش دیده بودیم، ولی بعدها همه مربیان مراکز آموزش بهورزی دوره ۲۱ روزه مربیگری را می‌گذراندند.

نحوه راه اندازی اولین خانه های بهداشت در آن زمان چگونه بود؟

بعد از اجرای طرح رضاییه در روستای حیدرلو از توابع مرکز چنقرالوی پل، سایر واحدهای این طرح در ۷ خانه بهداشت در مسیر روستای بالانج و کهریز که شامل خانه‌های بهداشت ساعتلو، قره آغاج، بالانج، کویا، شمس حاجیان، باراندوز و بزرگ‌آباد بود، راه‌اندازی شد.

نحوه آموزش بهورزان در سال‌های اول شروع این طرح چگونه بود؟

آموزش‌ها در قالب سه بلوک ۱ و ۲ و ۳ بود که به شکل عملی و تئوری آموزش داده می‌شدند که در زمینه مراقبت‌های کودکان و واکسیناسیون، مراقبت مادران باردار، کمک‌های اولیه و درمان‌های ساده علامتی، بهداشت محیط و بیماری‌بایی بود.

اولین مربیان بهورزی که در مرکز آموزش بهورزی با شما همکاری می‌کردند چه کسانی بودند؟

خانم فاطمه هادی مقوی از سال ۱۳۵۳ تا ۱۳۷۱، خانم عزیزه عزیزی از سال ۱۳۵۴ تا ۱۳۷۷، مرحوم آقای فتح‌الله‌زاده، و بعدها خانم حقیقت نیز به گروه اضافه شدند.

نحوه پذیرش بهورز در سال‌های اول شروع برنامه چگونه بود؟

با توجه به کمبود افراد با سواد در روستاها در آن زمان پیدا کردن بهورز در روستاها بسیار

داشتن علاقه به شغل بهورزی و تلاش در ارتقای علمی آنان است. **با شناختی که از روحیه بهورزان دارید بهترین شکل افزایش انگیزه کاری برای بهورزان چیست؟**

تشویق و فراهم آوردن امکان ارتقای علمی بهترین راه افزایش انگیزه بهورزان است.

یکی از بهترین خاطرات خود در طی دوره خدمت تان را بیان کنید؟
یکی از بهترین خاطرات من در طول دوران خدمت پیشنهاد آقای دکتر لامعی رییس دانشگاه علوم پزشکی آذربایجان غربی وقت مبنی بر نامگذاری خانه بهداشت ساعتلو که بیشتر اهالی آن مسیحی نشین بودند به نام من بود. البته این پیشنهاد، تشویق معنوی بسیار سازنده ای در زندگی من بود، هر چند من از ایشان تشکر کرده و راضی به گذاشتن نامم روی خانه بهداشت ساعتلو نشدم، چون در روستای ساعتلو خانوارهای مسلمان نیز زندگی می کردند، ولی من این پیشنهاد را درجه والای ارزش گذاری ایشان به جایگاه مربی و مدیر مرکز آموزش بهورزی می دانم و آروزی سلامتی برای ایشان در هر کجای ایران باشند دارم.

چه توصیه ای برای بهورزان و مربیان دارید؟

حضور بهورزان در مناطق روستایی یکی از مهم ترین فعالیت ها و دستاوردهای کشور در حوزه بهداشت و درمان بوده است که حاصل سال ها تلاش و کوشش بهورزان و مربیان مراکز آموزش بهورزی است. امیدوارم همه بهورزان و مربیان در حفظ جایگاه ارزشمند بهورز و خانه بهداشت در نظام سلامت کشور تمام تلاش و کوشش خود را انجام داده و در جهت بهبود و ارتقای سلامت جامعه گام های موثر و مفیدی بردارند.

در پایان ضمن تشکر و عرض خدایوت به خانم رقیه جعفری رابط محترم فصلنامه بهورز که زحمات این مصاحبه را متقبل شدند، برای پیشکسوت محترم سرکار خانم پطروس اولین مربی و مدیر تلاشگر آموزش بهورزی کشور که با حوصله در این مصاحبه شرکت کردند آرزوی طول عمر همراه با سلامتی، شادکامی و توفیق روزافزون داریم.

مشکل بود. اکثر خانواده ها راضی به کار کردن دختران نبودند و ما برای پیدا کردن افراد با سواد با مشکلات زیادی مواجه بودیم. در آن زمان بهورزان از پنجم ابتدایی جذب می شدند و افرادی که از نظر جسمی و روحی سالم بودند از طریق آزمون کتبی و شفاهی و مصاحبه پذیرش می شدند.

به نظر شما چه مشکلاتی در ارایه خدمات در آن زمان وجود داشت؟

در آن موقع کمبود وسایل نقلیه وجود داشت، جاده ها ایمن نبودند، والدین برای واکسیناسیون و مراقبت کودکان رضایت نداشتند، کم سواد و خرافات و باورهای نادرست زیادی بین مردم وجود داشت و به طور کلی بهورزان زحمات زیادی را برای ارایه خدمات اولیه به مردم متقبل می شدند.

چه تجربه یا تجربیاتی را دوست دارید در اختیار بهورزان و مربیان قرار دهید؟

با توجه به این که بهورز از دل روستا آمده باید با عشق و علاقه به شغل بهورزی وارد سیستم بهداشتی شود و به ارتقای سلامت جامعه روستایی و محیط روستا اهمیت دهد. با علاقه کار کردن رمز موفقیت در هر کاری است و من معتقدم مربیان مراکز آموزش بهورزی نیز باید از افراد علاقه مند به کار مربیگری و توانمند در مهارت های آموزشی و معتقد به ارتقای سلامت در جامعه روستایی باشند.

به نظر شما ضعف بهورزان دیروز یا امروز چیست؟

به نظر من بهورزان قدیم به دلیل سطح سواد پایین آن زمان، اغلب با مخالفت اولیا وارد شغل بهورزی می شدند و پیدا کردن افراد با سواد و آگاه به مشکلات جامعه روستایی در آن زمان مشکل بود و سطح پایین سواد مشکلات زیادی را در آموزش و عملکرد بهورزان به وجود می آورد. ولی الان با توجه به این که زمان زیادی از بازنشستگی من می گذرد (۲۳ سال) و تغییرات زیادی در طی این سال ها اتفاق افتاده من در مورد نقاط ضعف بهورزان فعلی نمی توانم نظر بدهم.

مهم ترین عامل پیشرفت بهورزان را در چه می دانید؟

به نظر من مهم ترین عامل پیشرفت بهورزان